

מיאחרי המסיכה של איש פשוט, שלא קרא ספר רציני,

מתחבא איש פשוט, שלא קרא ספר רציני

ריך את מעשיו ומחדליו בעתיד. אנשיו של רגן רגילים להציג אותו כ"נציג האיש הקטן". האמת הפשוטה היא שרגן הוא האיש הקטן.

הוא לובש מסיכה של פשטנות. לשחקן מיקצועי מנוסה הוא מגלם את דמותו של האמריקאי הממוצע בעיירה. אולם מאחרי המסיכה הזאת מסתתר אדם פשטני, האמריקאי הממוצע בעיירה.

ילדותו של רגן עברה בעיירות קטנות במערב-התיכון. ארץ-האם של האמריקאי הפשטני, הזעיר-בורגני, האנטי-אינטלקטור אלי, השונא את "המימסד" של החוף ה"מיוזח", את התהכוכם של ניו-יורק, את המומיות האפלות של וושינגטון. זהו העולם הפשוט המוכר מאלף סרטים הוליוודיים — חברה של אנשים הגונים, ידידותיים, הי שואפים להיות "ביחד", שאינם קוראים לעולם ספר (מילבד ספריבלשים וספרים על המערב הפרוע), המאמינים באלוהים (מפני שכך נאה).

רונאלד הקטן היה ילד קצר-רואי (כיום הוא משתמש בעדשות-מגע), ילד של אמא. הוא התבייש בשמו הפרטי, שנראה לו כרכרוכי מדי, ועל כן אימץ לעצמו כינוי "גברי" יותר: דאץ' (בסלאנג האמריקאי דאץ' פירושו גרמני, לא הולנדי).

אביו היה שתיין. זוהי מחלה נפוצה למדי בקרב האמריקאים ממוצא אירי, ואכן, אמם של רונאלד ושל אחיו ניל (המכונה "מון", ירח, והמבוגר ממנו בשנתיים) לימדו את בנייה להתייחס אל האלכוהולים של אביהם כאל מחלה. האם היתה בעלת ההשפעה המעודנת במישפחה העניה, שה"אב הלא-יוצלה טיטל אותה מעיירה ל"עיירה, בנסיכון-שווא להצליח כבעל חנות לנעליים.

בנים של אלכוהוליסטים, הגדלים בבית בלי שלוה וביטחון, הופכים לא-פעם אני שים תוקפניים, מרי-נפש, שונאי-חבריאיות — וגם יצרניים. רגן, שהביא בילדותו את אביו לא פעם הביתה, אחרי שמצא אותו שוכב חסר-הכרה בשלג, יכול היה להיות איש כזה. למרבה המזל, התפתח בכיוון אחר, אולי תודות לאמו. לכל הדיעות הוא אדם חביב, אופטימיסטי, נוח-לבריאיות — וחסר-עומק.

מעולם לא היה תלמיד מנצח. הוא עבר את כיתה-הספר התיכון ואת האוניברסיטה כספורטאי. הוא לא קרא ספרים. את הכתיבות ההכרחיות עבר תודות לזיכרון ציזומי. די היה לו לעבור על טקסט, כדי לחזור עליו בכתיבה. את הלימודים באוניברסיטה מימן כמציל בבריכות-חשייה בקיץ, וכמדויח-כלים במור ערוץ-הסטודנטים בשאר ימות-השנה.

„בחור טוב" מיקצועי

כמיוזנט הצטיין רגן בחוג הדרג-מאתי. בגמר לימודיו, חיפש קאריירה בשטח זה. הוא פנה אל הרדיו. התחנות הגדולות היפנו את הצעיר מן העיירה לתחנה קטנה בעיירת-שדה — ושם דרך כוכבו במהרה כקריין-ספורט מעולה. במשך שנים שידר מישחקים מרגשים. הצלחה זו הובילה אותו, בגיל 27, להור ליוד. ידיד סידר לו מיבחן-בד — והוא הצליח מייד. לא ביגלל כישרון מיוחד, אלא בגלל אישיותו.

בעיני מנהלי-התוכן הוא היה, ממבט ראשון, האמריקאי הממוצע, צע, הסימפאטי, הפתוח, הבלתי-מתוסבך. בקיצור, "הבחור הטוב" בסרטים מסוג כ"ה איש הזוכה בסוף", "האפי אנה" ובבחורה הי טובה.

במשך 27 שנים, לאורך 54 סרטים, היה רגן בדיוק זה: הבחור הטוב, הממוצע, הבלתי-זוהר, לשווא השתדל לקבל תפקיד חשוב יותר, לשווא ביקש להופיע ככוכב בסרטי המערב הפרוע (בניגוד לאגדה, לא שיחק בהוליווד בתפקידי קאובוי). הוא היה שחקן מיקצועי מנוסה, דייקן, אך איש לא חשב שהוא שחקן גדול, או שאפשר להטיל עליו תפקיד חשוב. הוא

דאגה

מיאח אורי אבנרי

קיום המכללה האמריקאית, זהו סיפור מבהיל.

הוא מתאים יותר לקומדיה הוליוודית מסוג ב' מאשר למציאות. אכן, אילו הוגש תסריט כזה דחברת "האחים וורנר", היה מישהו רדיהליהוק עשוי לבחור ברוני רגן לתפקיד המרכזי.

אבא שתיין

כדאי לבחון כל אחד משלבי-חיינו של רגן, כדי לעמוד על טיבו ולהע-

ה יבוג היה לקרות באמריקה. ורק באמריקה. בחירתו של רונאלד וילסון רגן לא היתה יכולה להתרחש במדינה מפותחת אחרת במערב או במזרח. לא בבריטניה, לא בצרפת, לא בברית-המועצות, לא בגרמניה המערבית או המזרחית, לא בישראל.

לא מפני שהוא קנאי קיצוני, בעל אמונות אלה או אחרות. לא מפני שהוא דוגל בתיאוריות לאומיות וחברתיות, העלולות להמיט שואה על העולם ועל ארצו.

זה יכול יכול לקרות בכל מקום. אלא מפני שהוא אדם שאין לו שום נסיון שהוא בענייני העולם, שידועותיו על הבעיות הבינלאומיות מיות הן כחוקת אפס, שמעולם לא קרא ספר רציני על כל נושא שהוא, שכן מה שהוא יודע על נושאים מדיניים וחברתיים נלוו כנרמטת של קיטעיית-תזונות, שאותה נהג לפחוב עימו לפני מקום.

כפי שאמר עליו יריב: „אתה יכול לחצות את המחשבות העמוקות ביותר של רונאלד רגן, מבלי להרטיב את קר-סוליוך."

זהו הדבר אשר קרה לפני שבועיים: המדינה החשובה והעשירה ביו תר בעולם בחרה בכור נמור לתפי קיד הבכיר שדה.

נשיא ארצות-הברית הוא בעל סמכויות הרבה יותר נרחבות מאשר כל ראש-ממ"ש שלה בעולם המערבי. כוחו אינו גופל מזה של מוכר המיפלגה הקומוניסטית בארצות הגוש המזרחי. הנשיא ה-40 של ארצות-הברית ישפיע במעשיו על חייו של כל אדם על פני כדור-הארץ. הוא ישפיע פי אלף יותר על חייו של כל אדם בישראל.

והאדם הזה הוא אפס אינטלקטי טואלי, כעל השקפת-העולם של דינוואור מפגור.

במיקרה הטוב ביותר, הוא כלי-שרת בידי כוחות אלמוניים.

במיקרה הרע ביותר, יהיה כדורי-מישחק בידי יועצים נטולי-אחריות, וגורל העולם כולו יהיה תלוי בכושרו של איש רדוד לבחור ביועצים הנכונים ולברור את העצות הנכונות.

מחריר? מחריד!

קומדיה סוג ב'

רונאלד רגן אינו שרוי במיסתורין. חייו גלויים כספר פתוח. במידה שניתן ללמוד על עתידו של אדם מעברו, אפשר להסיק הרבה מאוד משלבי חייו של איש זה.

הדברים ידועים: הוא גדל כבנו של אירי לא-יוצלה, אלכוהוליסט מושבע בבית עני שכימעט לא היה חשוף להשפעות תרבותיות כלי-שון.

הוא סיים איכשהו את לימודיו באוניברסיטה בלתי-חשובה, תודות להישגיו כספורטאי. כל מוריו זילולו בכושרו הי-שיכלי.

הוא התחיל בקאריירה שלו בתפקיד המחייב מינימום של כושר-מחשבה: קריין-ספורט ברדיו.

הוא בילה את השנים העיקריות של חייו במרכז העולמי של שיטחיות אינטלקטואלית — הוליווד בימי-זוהרה. שם, במשך קרוב לשלושה עשורים, לא הצליח אף פעם אחת לקבל תפקיד המ-חייב כישרון יוצר.

הוא בילה את מילחמת-העולם הי-שניה בגיב עורפי, אלפי קילומטרים מכל חזית.

הוא היה ליברל בימי עוניה, אך הפך איש הימין הקיצוני בעת שמצבו הכלכלי השתפר. אז שיתף פעולה בהתי-לבבות עם ועדות-הדיכוי של תקופת ג'ו-מקארתי.

הוא טופח על-ידי חברת-ענק עתי-רתיהון כתועמלן וכמרגצה, וכך הפך מדוג-מן ומבדרן לנושא-דבריו של הימין הרי-אקציוני.

הוא הוכן על-ידי קבוצה של בעלי-הון מפוכחים כמועמד לתפקיד של מושל קליפורניה, ולאחר מכן כמועמד לתפקיד